

τῶν εἰς κάλλος ἀνεφίκτων τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως ἔργων, ἐνῶ τὸ κράτος τοῦ Ποσειδῶνος, καθὼ φθαρτὸν καὶ πεπερασμένον, κατέπεσεν ἢ ἐν στενῷ χώρῳ περιωρίσθη, διότι ἡ λατρεία αὐτοῦ μόλις ἐν τέλει περιεσώθη ἐν τισὶ μέρεσιν, ὡς ἐν τῇ Ἰσθμίᾳ Κορίνθῳ, ἐν Τροιζίνῃ καὶ Καλαυρίᾳ ἢ ἐν ταῖς νήσοις, ὅπου ἐπὶ χρόνον μακρὸν πρότερον ἐκράτησαν καὶ ἤρξαν οἱ ἐξ ἀνατολῶν ναυτίλοι ἐκεῖνοι Σημίται.

Ἡ κατίσχυσις ἐν τέλει τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης, ἡ ἀλληγορουμένη ἐν τῷ ὠραίῳ μύθῳ τῆς ἐριδος καὶ κρίσεως τῶν δύο θεῶν, ἀποτελεῖ τὴν ἐναρξιν τῆς λύσεως τοῦ δεσμοῦ μεγάλου καὶ σπουδαίου ἐν ἀνθρώποις δράματος. Οἱ μεγάλοι τῆς ἀρχαιότητος καλλιτέχναι παραλαβόντες ἐκ τῶν δεδεγμένων παρὰ τῶν αἰῶνων ἐν μύθοις τὸ μέγα κοινωνιολογικὸν γεγονός, δὲν ἐδύναντο ἢ νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸ σάρκα καὶ ὄσῃ διὰ τῆς ἀθανάτου αὐτῶν γλυφίδος ἐν τοῖς τῶν ἀετωμάτων ἀριστουργήμασι, τὰ ὁποῖα ἐκόσμουσαν τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἱερά τῆς θριαμβευσάσης ἐκείνης θεότητος, ἣτις ἤθελεν εἶναι τὸ σύμβολον τούντεῦθεν ὑπερόχου διανοίας καὶ πνευματικοῦ ιδεώδους ἐν πάσῃ ὑπερυψήλου. Ἡ κρίσις τῆς τῶν θεῶν ἐριδος, ταυτιζομένη πρὸς τὴν ἀνέκαθεν περὶ ἐπικρατήσεως πάλην μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων φυλετικῶν στοιχείων, τοῦ ἀριανοῦ καὶ τοῦ σημιτικοῦ, φαίνεται διαρκέσασα δεκάδας αἰῶνων πρὸ τῆς λήξεως αὐτῆς, τῆς τελείας τουτέστιν ἀποφάσεως, τῆς ἐνάρξεως τῆς λύσεως τοῦ δεσμοῦ τοῦ ἐθνολογικοῦ δράματος. Ἀπὸ τῆς ἐς αἰγυπτιακῆς δυναστείας, κατὰ τὰς ἀνακαλυπτομένας ἱερογλυφικὰς πηγὰς μέχρι τῆς ἐς Φοινίκας καὶ Αἰγύπτιοι περιάγουσιν ἐν θριάμβῳ τὴν τριαίαν τοῦ Ποσειδῶνος αὐτῶν ἀνά τὰ ἑλληνικὰ πελάγη. Ἐν τῷ οὐ μικρῷ τούτῳ χρονικῷ διαστήματι δὲν παύεται ἀπεργαζομένη ζύμωσις ἐν τῷ τῶν ἑλληνικῶν Ἀρίων ἐπιδεικτικῷ μεγάλῃ ἀναπτύξεως καὶ ἀνεξίξεως πνεύματι, ἣτις ἐν τέλει ἐκδηλοῦται ἐν τοῖς τεραστίοις ἔργοις τῶν Ἀριοπελασγῶν Τιτάνων καὶ Γιγάντων, καὶ τῶν μετ' αὐτοὺς πολυωνύμων ἡμιθέων καὶ ἡρώων Αἰολιδῶν, τῶν δόχων αὐτῶν Ἡρακλέων, Μινῶν, Θησέων, Ἰάσωνων, Μελεάγρων καὶ τῶν ἄλλων ἐκεῖνων, ὅτινες ἐκ τῆς πρότερον παθητικῆς ἀμύνης ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐπίθεσιν καὶ σαροῦσιν ἐκ τῶν θαλασσῶν αὐτῶν τοὺς περὶ τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Ἄμμωνα Σημίτας καὶ ἀπαλλάττουσι χρόνῳ πολλῷ πρότερον τοῦ Ξέρξου τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Καὶ ὁ μὲν παλαιότατος ἐκεῖνος, κατὰ τὸν Θουκυδίδην, Μίνως Κῆρας καὶ Φοινίκας ἐξελάσας ἐκ τοῦ Αἰγαίου, ἐγκαθιστᾷ ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς θαλάσσαις μετὰ τοῦ ξανθεοδόστρουχος ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ραδαμάνθυος τὴν πρώτην ἐν αὐταῖς ἑλληνικῆν δυναστείαν, τὴν ἀρχαῖκην ἡγεμονίαν· ὁ δὲ μετ' αὐτὸν υἱὸς Δευκαλίων, ὁ Θεσσαλὸς Ἰάσων, ὁ τῶν Ἀθηναίων ἥρωας Θησεύς μετ' ἄλλων αἰολικῶν καὶ ἀρχαῖκῶν νῦν ἀριστέων ἐπιβαίνοντες ἐπακτροκελήτων ἀποδίδουσι τὰ ἴσα, ὅτε μὲν μέχρι τῶν μυθῶν τοῦ Εὐζείνου, ὅτε δὲ μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νεῖλου καὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης ἐπιπλέοντες. Οὗτοι εἶνε οὐ μόνον οἱ καθ' Ὁμηρον περὶ τὰ Τρωϊκὰ ἀρχαῖκοι ναυτί-

λοι¹, ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰ τὰ ἱερογλυφικὰ τῶν Αἰγυπτίων ἐκ θαλάσσης προερχόμενοι ἐκεῖνοι λαοί, ἐν οἷς καταριθμοῦνται καὶ οἱ Ἀκαῖβασᾶ καὶ Δαναουνᾶ, οἱ μετὰ τοὺς Ἀριοπελασγούς καὶ Αἰολεῖς ἐπικληθέντες Ἀρχαῖοι καὶ Δαναοί.

Αὕτη ἡ κρίσις τῶν δύο μεγάλων τῶν Ἀρίων καὶ τῶν Σημιτῶν θεῶν, τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἰππείου καὶ Θαλασσίου Ποσειδῶνος. Τὸ πνεῦμα κατὰ φυσικὸν λόγον κατίσχυεν ἐν τέλει τῆς ὕλης. Καὶ ἐνεφορεῖτο μὲν ἀνέκαθεν τὸ ἀριανὸν φύλον πνεύματος ὑπερυψήλου, θεοῦ, ἐδεῖτο δὲ μόνον προσφόρων ἐξωτερικῶν περιστάσεων, ὅπως τὰ θεῖα ἐν αὐτῷ σπέρματι ἐκδηλούμενα καὶ σὺν τῷ χρόνῳ σελαγίζοντα φωτίσωσι καὶ καταλάμψωσι τὰς τρίβους, οἷ ὧν ἡ ἀνώτερον τῆς ὕλης ἔχουσα προορισμὸν ἀνθρωπότης προώριστο νὰ χωρήσῃ ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ ἀποτελέσῃ αὐτόν.

B. ΨΙΛΑΚΗΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ²

Κατὰ μετάφρασιν Ε. Δ. Ροῦδου.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΟΛΙΒΙΕΡΟΥ

B'.

Καθ' ὁδὸν ἠσύχασεν ὀλίγον ὁ Ὀλιβιέρος καὶ κατῳρώσεν εἰσερχόμενος νὰ καλησπερίσῃ εὐπρεπῶς τὸν πατέρα του. Εὐθύς ἔπειτα ἀνέβη εἰς τὸν κοίτωνά του καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον, ἂν καὶ ἔπνεε παγερὸς βορρᾶς, τοῦ ὁποίου αἱ θωπεῖαι ἠδύναντο ν' ἀποθῶσι θανατηφόροι, ἐκάθισε παρὰ τὴν τράπεζαν, στηρίζων εἰς τὰς χεῖρας τὸ μέτωπόν του περιορεόμενον ὑπὸ φλογεροῦ ἰδρώτους.

Ὅσοι ἔτυχε νὰ παρευρεθῶσιν εἰς ἀποκοπὴν ποδὸς ἢ βραχίονος ἐντὸς νοσοκομείου, ἐνθυμοῦνται βεβαίως πῶς ἀπλώνεται τὸ θῦμα ἐπὶ ὑψηλῆς κλίνης σκεπασμένης μὲ ἄσπρη σινδόνα. Περὶ αὐτὸν τάσσονται ὁ χειρουργὸς καὶ οἱ βοηθοὶ του, ἐτοιμαζόντες τὰ ἀπαισίως ἀντηχοῦντα χειρουργικὰ ἐργαλεῖα. Εἰς τὸ φθερὸν ἐκεῖνο κροτάλισμα ἀπιστρέφει ὁ πάσχων τὴν κεφαλὴν, τρέμων ὡς ἔλαφος ἀκούουσα τὸ γαύγισμα τῶν μελλόντων νὰ τὴν σπαράξωσι λαγωνικῶν. Ὁ χειρουργὸς ἐν τούτοις ἀνασηκῶνει τὰς χεῖρας τοῦ ἐνδύματός του, ἐκλέγει κομψὸν τι ἐργαλεῖον μὲ λαβὴν ἐλεφαντόδοντος ἢ μαργαροστράκου καὶ, ἂν ἦναι ἐπιτήδειος, σχίζει διὰ μιᾶς μόνης μαχαίρις τὴν ἐπιδερμίδα. Ὁ πάσχων ἐκπέμπει τὴν πρώτην του κραυγὴν καὶ τὸ αἷμα κοκκινίζει τὴν σινδόνα. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ σειρά τῶν ἄλλων ἐργαλείων, τῶν μαχαίρων, ψαλίδων, σμιλίων, σχαστήρων, κοπαρίων καὶ τῶν λοιπῶν παντὸς μεγέθους καὶ σχήματος σιδηρῶν καὶ χαλυβδίων συνέργων, διὰ τῶν ὁποίων ἀνοίγεται εἰς τὰς σπαιρούσας σάρκας αἱματηρὸν ῥήγμα πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς μελλούσης νὰ διαιρέσῃ τὰ ὄσῃ πρίονος. Ὁ χειρουργὸς ἐξα-

¹ Ὅρα Ὁμήρου Ὀδυσσεΐας P, 425 καὶ ἐ. καὶ T, 183.

² Ἴδε σελ. 407.

Ὁ Τάρος Νικόλαος Β'

κολουθεῖ ἀτάραχος τὸ ἔργον του, ἂν δὲ οἱ θεαταὶ εἶναι πολλοὶ, φιλοτιμεῖται νὰ διαπρέψη χειριζόμενος τὴν μάχιαν καλλιτεχνικῶς ὡς ὁ μουσικὸς τὸ ὄργανόν του ἢ ὁ ζωγράφος τὸν χρωστήρα. Ἄλλ' αἱ κραυγαὶ τοῦ ἀκρωτηριαζομένου ἀποθνήσκουσιν ὀξύτεραι, διότι ἡ πρῶν δακνεὶ ἤδη τὰ ὀστά. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα οἱ μαθηταὶ ἐτοιμάζουσιν ἐπιδέσμοις καὶ ἐπιφράγματα πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος, εὐθύμως διαλεγόμενοι περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ τελευταίου μελοδράματος ἢ τῆς πιθανῆς πτώσεως τοῦ ὑπουργείου. Ἄλλ' ἤδη ἀντηγεῖ τελευταία τις κραυγή. Τὸ ἔργον τῆς πρῶνης ἐτελείωσε καὶ ἡ κνήμη ἀποχωρισθεῖσα τοῦ κορμοῦ πίπτει εἰς αἰματώδη λίμνην.

Ὁ ἰατρὸς σπογγίζει τότε τὰ ἐργαλεῖά του, πλύνει τὰς χεῖρας του, καταβιβάζει τὰς χεῖριδας τοῦ ἐπενδύτου του καὶ λέγει εἰς τὸν ἀκρωτηριασθέντα.

— Κλητὴ ἀνάρρωσις, φίλε μου. Σ' ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ παθῆς πλέον ποδάχρον εἰς αὐτὴν τὴν κνήμην, ἢ δὲν θὰ ἔχῃς τὸν χειμῶνα χιονίστρας εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρα, ἂν ἔτυχῃ νὰ κοπῇ βραχίον, διότι ὑπάρχει ἀστείότης εἰδικὴ διὰ πᾶν εἶδος ἀκρωτηριασμοῦ.

Ὁ ἀσθενὴς μετακομίζεται τότε εἰς τὴν κλίνην του, ὅπου ἀποθνήσκει ἢ θεραπεύεται. Κατὰ τὴν τελευταίαν ὁμως ταύτην περίπτωσιν εἶναι βέβαιος ὅτι τὸ ἀποκοπὲν μέλος δὲν θὰ φυτρώσῃ πλέον καὶ δὲν ἔχει νὰ φοβῆται τὸ μαρτύριον δευτέρως ἐγχειρήσεως.

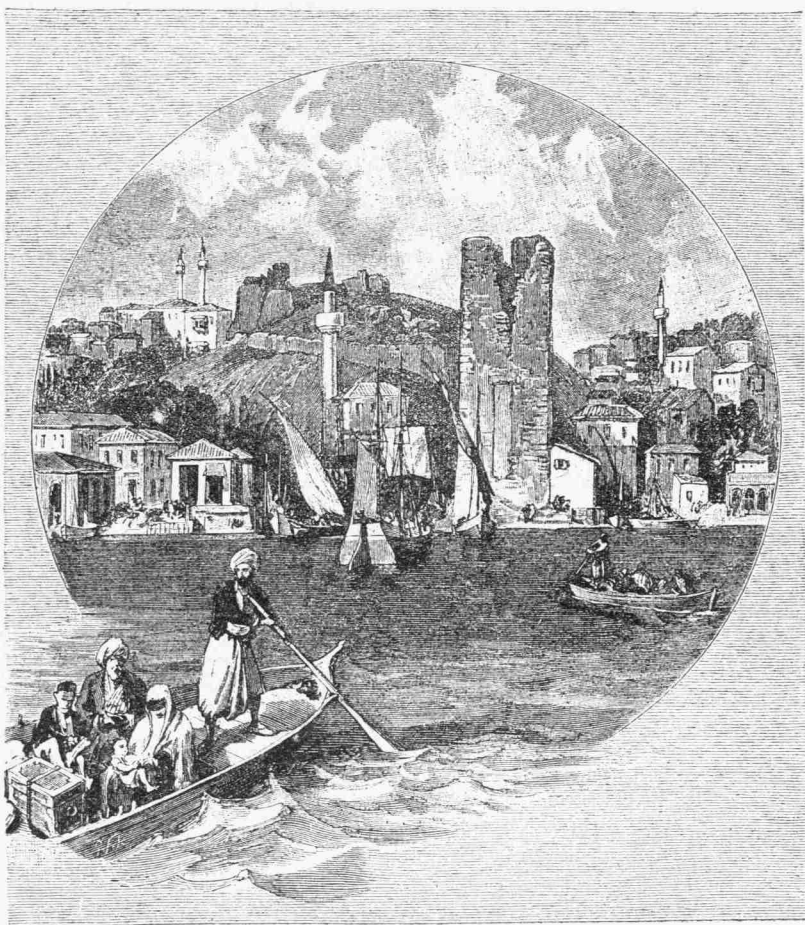
Ἄλλ' ἂν ἀντὶ κνήμης ἢ βραχίονος πρόκηται ν' ἀποκοπῇ αἰσθημα, εἴτε ἔρως εἴτε φιλία προδοθεῖσιν, καὶ μάλιστα ἂν ὁ τοιοῦτος ἀκρωτηριασμός

ἦναι ὁ πρῶτος, τότε ὄχι μόνον ὀριμότερος καὶ διαρκέστερος εἶναι ὁ πόνος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἠθικὴ ἐγχείρησις δὲν ἔχει κἂν τὸ ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα τῆς χειρουργικῆς μάχιρας, τῆς ἀπαλλακτοῦσης ἡμᾶς εἰς χεὶ ἀπὸ τοῦ σαπρὸν μέλος. Τὴν διαλυθεῖσαν φιλίαν θὰ διαδεχθῇ ἄλλη φιλία καὶ τὸν προδοθέντα ἔρωτα ἄλλος ἔρως, μέλλοντες κ' ἐκεῖνοι νὰ διαλυθῶσι καὶ νὰ προδοθῶσιν. Ἡ ἀδυσώπητος πείρα θὰ λέγῃ εἰς ἡμᾶς: « Ἄρου σὲ εἶχα ἤδη εἰδοποιήσει, διατὶ ἐξήτησες νέους ἔρωτας καὶ νέας φιλίας » καὶ θὰ ὑποβάλλῃ ἡμᾶς εἰς νέαν ἐγχείρησιν. Ἄλλ' ἅμα στρέψῃ τὰ νῶτα, θὰ προσέλθῃ καὶ πάλιν ἡ ἐλπίς νὰ ματαιώσῃ τὸ ἔργον τῆς πείρας καὶ νὰ καταστήσῃ νέαν ἐγχείρησιν ἀναγκαίαν, καὶ τοῦτο διαρκεῖ μέχρι τοῦ τάφου. Ὀλίγοι τῶ ὄντι εἶναι οἱ προνομιούχοι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἀρκεῖ ἐν μόνον μάθημα τῆς πείρας νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ πάσαν ὑποτροπὴν καὶ πολλοὶ οἱ ἐπιμένοντες νὰ ἐλπίζωσι καὶ νὰ βασανίζωνται ἰσοθίως.

Ὁ Ὀλιβιέρως ἦτο μόλις εἰκοσκαετῆς ὅταν ἦναγκάσθη ν' ἀπλωθῇ ἐπὶ τῆς ἀπαισίας χειρουργικῆς κλίνης ὑπομένων τὸν πρῶτον καὶ ὀδυνηρότατον ἀκρωτηριασμόν. Ἐνῶ ἐσπάρασσε τὰ σπλάγγνα του ὁ πόνος, ἤκουεν εἰς τὸ γειτονικὸν οἶκημα τὸν γέλωτα φαιδρῶ ὀμίλου νεανίσκων εὐθυμούντων μετὰ γυναικῶν καὶ ἄδόντων ἐν γροθὶ τὴν ἐπώδον τοῦ γνωστοῦ ἄσματος τοῦ Βερνζέρου:

Ὅταν εἶναι κἀνεὶς νέος, εὐτυχεῖ κ' εἰς ἀχυρῶνα.

Τοῦτο εἶναι ψεῦδος τὸ ὅποιον φαίνεται ὑπαγερθέν ὑπὸ ἰδιοκτῆτος ἐπιθυμοῦντος νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ ὑπερῶν του, καὶ κἀκίστος στίχος ποιητοῦ, ὅστις

Καλλιπολις

τοσαύτας ὀρέπει ζωντανός δάφνας, ὥστε ἐνδέχεται νὰ μὴ περισεύσῃ διὰ τὸν τάφον του κάμμια.

Τὸ πρῶτον ἤμισυ τῆς νυκτὸς διήλθεν ὁ Ὀλιβιέρος ἀκίνητων. Ὡς οἱ κόρακες εἰ ὀσφραϊνόμενοι τὰ θνησιμαῖα τὸν ἐπολιόρκουν ἀπαίσιτοι διαλογισμοὶ ἐμπνέοντες εἰς αὐτὸν μῖσος πρὸς τὴν ζωὴν καὶ δικαιολογοῦντες τὸ μῖσος τοῦτο. Ὁ σαλευθεὶς ἐγκέφαλός του ἐπαλλεν ὑπὸ τὸ κρηνίον του ὡς πληκτρον κώδωνος σημαίνοντος τὸ ἐπιθανάτιον κρούσμα τῆς νεότητός του, καὶ τὴν ἀγωνίαν ἐκείνην ἠύξανεν ἢ ἀντήχησις τῆς ἐξοχολουθούσης εἰς τὸν γείτονα θάλαμον θερμῶδους διασκεδάσεως.

Περὶ τὴν μίαν μ. μ. ἤρχισε καὶ ἐξηκολεύθησε νὰ γράφῃ μέχρι τῆς πρωίας δύο μακρὰς ἐπιστολάς, τὴν μὲν εἰς τὸν Οὐρβάνον, τὴν δὲ εἰς τὴν Μαρίαν. Ἀφοῦ ἀπέγραψε, συνήθροισε εἰς μικρὸν δέμα ὅλα ὅσα εἶχε δώσει εἰς αὐτὸν ἢ ἐρωμένη του κατὰ τὰς παλαιὰς καλὰς ἡμέρας. Σφραγίζων τὸ δέμα τοῦτο ἐνθυμήθη καὶ ἤρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ τοὺς μελαγχολικοὺς στίχους τοῦ Μυσσεῖ:

Συμμάζωνα τὰ γράμματα μαζί καὶ τὰ μαλλιά¹
 Τὰ ὕστερὰ χαλάσματα ἀγάπης μου χαμένης
 Κι' ὅλα μοῦ ψιθυρίζανε μὲ θλιθερὴ λαλιά
 Τοὺς ὄρκους τοὺς ἀτέλειωτους μίαν μέρας περασμένης.
 Ἐκοίταζα τὰ λείψανα ἐκεῖνα τὰγιασμένα
 Ποῦ τρέμουνε τὰ χέρια μου τὴν ὥρα ποῦ τὰγγίζουν.

¹ Ἡ μετάφρ. ἐγέν. ὑπὸ τινος φίλου τῆς «Ἐστίας».

Δάκρυα χυμένα ἀπ' τὴν καρδιά κι' ἀπ' τὴν καρδιά πιωμένα
 Τὰ μάτια τὰ κλαμένα
 Αὔριο πάλι θὰ τὰ ἴδουν καὶ δὲ θὰ τὰ γνωρίζουν.

Ὀλίγον ἔπειτα εἰσῆλθεν ἡ ὑπηρετρία διὰ νὰ εὐ-
 τρεπίσῃ τὸ δωμάτιον.

— Ποῦ εἶναι ὁ πατήρ μου; ἠρώτησεν αὐτήν.

— Ἐβγήκε, καὶ θὰ μείνῃ ἐξω ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐχρησιμοποίησε τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατρὸς του διὰ νὰ στείλῃ τὴν ὑπηρετρίαν εἰς τοῦ φαρμακοποιοῦ νὰ ζητήσῃ ἰατρικὸν τοῦ ὁποίου ἔγραψε τὸ ὄνομα, ἐπιφορτίσας συγχρόνως αὐτὴν νὰ δώσῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὰς δύο ἐπιστολάς.

— Κύριε, εἶπεν ἡ ὑπηρετρία ἐπιστρέψασα μὲ φιαλὴν σιροπίου μήκωνος, ὁ φαρμακοπώλης μοῦ ἐβούλησε νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι δὲν πρέπει νὰ πέρνετε παρὰ μίαν κουταλιὰν καθὲ δύο ὥρες. Εἶναι φαρμάκι ὅπου τὸ παίρνουν διὰ νὰ φέρῃ ὕπνον. Δι' αὐτὸ τὸ θέλετε;

— Ναί, ἀπάντησεν ὁ Ὀλιβιέρος, διὰ νὰ κοιμηθῶ, καὶ ἀποπέμψας τὴν καλὴν γυναῖκα ἔπιε τὸ περιεχόμενον τῆς φιαλῆς ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

Γ'.

Ὁ πατήρ τοῦ Ὀλιβιέρου ὅστις δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ἐπὶ δύο ἡμέρας, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ μάθῃ τί κάμνει. Εὐρῶν παρὰ τὸ σὴνῆθες τὴν θύραν κλειστὴν ἔκρουσεν αὐτὴν κατ' ἐπανάληψιν καλῶν μεγαλο-

φώνως τὸν υἱὸν του καὶ μὴ λαμβάνων ἀπάντησιν κάμνιαν. Τρομάξας ἐκ τῆς σιωπῆς ταύτης ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν πρὸς ἐκδισμὸν τῆς θύρας, καὶ εἰσεπήδησεν ὀρηκτικῶς εἰς τὸν θάλαμον μετὰ τινων γειτόνων. Ὁ θύρβος ἐκεῖνος ἐξύπνησε τὸν Ὀλιβιέρον, ὅστις εἶχε κοιμηθῆ ὑπὲρ τὰς τριάκοντα ὥρας. Τὸ καταποθὲν τρισεμίστον ποσὸν ὑπνωτικοῦ εἶχε προξενήσῃ εἰς αὐτὸν μόνον λήθαργον ἀντὶ θανάτου.

Βλέπων τὸν πατέρα του, ἐπροσπάθησε νὰ ἐγερθῆ ἐκ τῆς κλίνης ὅπου εἶχε ἐξαπλωθῆ ἐνδυσμένος, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἡ κεφαλή του ἦτο βαρεία ὡς μολυβδος καὶ ὁ στῆμαχος ἄνω κάτω.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ πατήρ του, ἅμα ἔμειναν μόνον.

— Πονοκέφαλον, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλιβιέρος. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ βλέμμα του ἔπεσεν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης φιάλην. — Τὸ ποσὸν δὲν ἦτο ἀρκετὸν! ἐψιθύρισε. Τὸ ποσὸν ἦτο ἀπ' ἐναντίας ἀνώτερον τοῦ δέοντος, καὶ τοῦτο εἶχε σώσει τὸν Ὀλιβιέρον τὸν ἀγνοοῦντα ὅτι ὑπερβολικὴ δόσις ναρκωτικοῦ φαρμάκου ἐμποδίζει τὴν ἀπορρόφησιν αὐτοῦ παραλύουσα τοὺς ἰστούς τοῦ στομάχου.

Ἡ θεὰ τῆς κενῆς φιάλης κατήγγειλε τὴν ἀπόπειραν αὐτοχειρίας εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις ἤτοιμάζετο νὰ προσῆ εἰς ἀνακρίσεις περὶ τῶν αἰτίων αὐτῆς, ὅτε ἠκούσθησαν βήματα εἰς τὸν διάδρομον, τὰ ὅποια ἀναγνωρίσας ἀνεσκήρτησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Πατέρα, εἶπεν, ἄφες με σὲ παρακαλῶ μόνον μὲ τὸν κύριον, ὁ ὅποιος θὰ εἰσέλθῃ.

— Ἄλλ' εἶσαι ἄρρωστος, πρέπει νὰ ἔλθῃ ὁ ἰατρός.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος. Μὴ φοβεῖσθε, δὲν εἶναι τίποτε. Ἐπειτα ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὕτη θὰ εἶναι τὸ καλλίτερον ἀντιφάρμακον. Ἀρίστατέ με λοιπὸν, παρακαλῶ, μόνον. Ἀργότερα ὀμιλοῦμεν καὶ σὰς λέγω ὅ,τι θέλετε.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκρούσθη ἡ θύρα.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος. Ἡ θύρα ἠνοιχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ Οὐρβάνος, ἐνῶ ἀπεσύρετο ὁ πατήρ.

— Τί κάμνει ἡ Μαρία; ἔκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος, προσπαθῶν ν' ἀνασηκωθῆ ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Καὶ σὺ τί κάμνεις; ἀπεκρίθη ὁ Οὐρβάνος.

— Μὴ φροντίζεις δι' ἐμέ, ὀμιλεῖ με διὰ τὴν Μαρίαν. Τῆς ἔδωκες τὴν ἐπιστολήν μου; Δὲν ἔλεγα ψεύματα ἔπια ὅλην αὐτὴν τὴν φιάλην, ἀλλ' ἡ δόσις δὲν ἦτο ἀρκετή. Τί εἶπεν ἡ Μαρία;

— Ἡ Μαρία δὲν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου. Ἄλλ' ἐνῶ τῆς ἔγραφε, μᾶς ἔγραφε κ' ἐκείνη ἐνῶ ἤθελες ν' ἀποθάνῃς ἐδοκίμαζε κ' ἐκείνη ν' αὐτοχειριασθῆ, καὶ ὡς σὺ ἀπέτυχε.

— Λοιπὸν, ἔκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος ἐν παραφορᾷ ἐρωτικοῦ ἐγωῖσμοῦ, ἤθελε κ' ἐκείνη ν' ἀποθάνῃ, διότι μ' ἐνόμιζεν ἀποθανόντα. Βλέπεις ὅτι μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη καὶ ὅτι τὴν ἐσυκοφαντοῦσε. Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμε τῆς τὸ συγχωρῶ, φθάνει μόνον νὰ τὴν ἰδῶ, ν' ἀκούσω καὶ πάλιν τὴν φωνήν της. Παρετήρησες ποτε, Οὐρβάνε, μὲ πόσῃ γλυκύτητά προσφέρει μερικὰς φράσεις, τὸ «Φίλε μου» ἢ τὸ «Νὰ σὲ εἰπῶ». Αἱ λέξεις δὲν εἶναι τίποτε, ἀλλ' ἡ μελωδία τῆς φωνῆς της μοναδική. Ἀλλὰ τί εἶπεν ὅταν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν μου;

— Σὲ λέγω καὶ πάλιν, ὅτι δὲν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου.

— Διατί δὲν τὴν ἔδωκες;

— Διότι δὲν μεταεἶδα τὴν Μαρίαν ἀπὸ προχθὲς τὸ ἐσπέρας, ἀφοῦ ἐχωρίσθημεν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἁγ. Σουλπικίου.

— Πῶς; δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι;

— Ἐπέστρεψεν, ἀπήντησεν ὁ Οὐρβάνος. Εἶχα ἐνοικιάσει παραπλεύρως τοῦ σπουδαστηρίου μου ἐπιπλωμένον δωμάτιον ὅπου ἐκατοίκει.

— Μόνη; εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ἐκεῖ ἐκατοίκει, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐρβάνος, καὶ ἐκεῖ τὴν συνέλαβαν οἱ κλητῆρες, ὅταν ἐπέστρεψεν, ἀφοῦ μᾶς ἄφισεν εἰς τὴν πλατείαν. Καλὰ σοῦ ἔλεγα ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ ἐξέλθῃ. Ἄν καὶ εἶχα φροντίσει νὰ τὴν ἐνδύσω ἀνδρικᾶ, οἱ κατάσκοποι τὴν ἀνεγνώρισαν. Ὅταν λοιπὸν ἐπέστρεψα εὐρήκα τὸ δωμάτιον ἔρημον καὶ ἐπιστολήν της, τὴν ὅποιαν τῆς ἔδωκε τὴν ἄδειαν ὁ ἀστυνόμος νὰ γράψῃ. Ταῦτα λέγων ἔτεινεν εἰς τὸν Ὀλιβιέρον ἐπιστολήν τῆς Μαρίας, γραφεῖσαν διὰ μολυβοκονδύλου ἐπὶ χάρτου ζωγραφικῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Κύριε Οὐρβάνε,

»Σὰς εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐπράξατε ὑπὲρ ἐμοῦ. Εἰς τὴν φιλοξενίαν σας χρεωστῶ ἡμέρας τινὰς ἐλευθερίας. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἤλθην νὰ μὲ συλλάβουν δι' ἐντάλματος τοῦ ἀνακριτοῦ. Δὲν ἠμπορῶ νὰ μαντεύσω διὰ τί μὲ κατηγοροῦν, ἀφοῦ ἠγνούουν ἐντελῶς τὰς ὑποθέσεις τοῦ συζύγου μου. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἦναι δὲν θέλω νὰ καθίσω εἰς τὸ σκαμνίον τῶν κατηγορουμένων, καὶ ἔλαβα τὰ μέτρα μου διὰ νὰ τὸ ἀποφύγω. Φοβουμένη μήπως μὲ συλλάβουν, εἶχα κρύψει ἐπάνω μου φιάλην τοῦ γαλανοῦ ἐκείνου νεροῦ τὸ ὅποιον μεταχειρίζεσθε διὰ τὴν χαλκογραφίαν».

— Θεϊκὸν ὄξυ, εἶπεν ὁ Οὐρβάνος, εὐτυχῶς ἦτο ξεθυμασμένον.

«Θὰ πῖω τὸ νερὸν αὐτό, τὸ ὅποιον γνωρίζω ὅτι εἶναι φαρμακερὸν, καὶ θὰ γλυτώσω. Δὲν ἔλαβα τὸν καιρὸν νὰ σας ἀγαπήσω, κ. Οὐρβάνε, διότι δὲν ἐπρόφθασα νὰ λησμονήσω τὸν Ὀλιβιέρον. . . »

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐπιστολῆς εἶχαν ἐξαλειφθῆ λέξεις τινὲς διὰ μελάνης, καὶ ταύτας ὅμως κατώρθωσε ν' ἀναγνώσῃ ὁ Ὀλιβιέρος ὡς ἑξῆς: «τὸν ὅποιον ἠγάπων εἰλικρινῶς πρὸ πολλοῦ. Σὰς παρακαλῶ νὰ τοῦ δώσετε τὰς πλεξίδας, τὰς ὅποιαις ἔκοψα ὅταν μὲ ἐκάμετε νὰ ἐνδύθῃ ἀνδρικᾶ.

Μαρία».

Ὁ Οὐρβάνος ἔμεινεν ἐκπληκτος βλέπων τὸν φίλον του κατορθώσαντα ν' ἀναγνώσῃ τὰ ἐξαλειφθέντα.

— Διατί ἔσθυσες τὴν τελευταίαν φράσιν; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Διότι ἤθελα νὰ κρατήσω τὰ μαλλιά. Ἀλλὰ τῶρα θὰ σὲ τὰ δώσω.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, ἂν θέλῃς νὰ μ' ἀφίσης αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, μοιράζομεν τὰ μαλλιά.

— Ἄς ἦναι, ἀπήντησεν ὁ Οὐρβάνος. Ἄλλ' ἄκουσε τὸ τέλος. Τὴν ἐπισύσαν τῆς συλλήψεως τῆς Μαρίας ἔτρεξα εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ὑποδικῶν, ὅπου γνωρίζω ἓνα ὑπάλληλον. Ἐκεῖ ἔμαθα ὅτι ἡ Μαρία ἐδοκίμασε ν' αὐτοχειρισθῆ. Ἄλλ' ὡς σέ εἶπα, τὸ ὄξυ ἦτο ξεθυμασμένον, καὶ δὲν τρέχει κίνδυνον. Τώρα θά σ' ἀποχαιρετήσω, διότι ὕστερον ἀπὸ ὅσα συνέβησαν νομίζω ὅτι αἱ σχέσεις μας θά διακοποῦν. Ἠγάπησα τὴν Μαρίαν χωρὶς νὰ τὸ θέλω, καὶ δι' ἓνα ἔρωτα ὀκτώ ἡμερῶν χάνω ἀρχαῖον οἶλον. Πίστευσε ὅτι τοῦτο μὲ λυπεῖ πολὺ.

— Διατί νὰ παύσωμεν νὰ βλέπωμεθα; εἶπε μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιάματος ὁ Ὀλιβιέρος τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν Οὐρβάνον, μὲ ποῖον ἄλλον ἤμπορῶ νὰ ἠμιλῶ δι' αὐτήν;

Εὐθύς μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ Οὐρβάνου, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον ὁ πατὴρ τοῦ Ὀλιβιέρου, ὅστις μείνας ὀπισθεν τῆς θύρας εἶχεν ἀκροασθῆ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὴν ἠμιλίαν τῶν δύο φίλων. Ἐξ ἀρχῆς εἶχεν ὑποπτεῦσαι ὅτι ἡ ἀπόπειρα αὐτοχειρίας τοῦ υἱοῦ του προήρχετο ἐξ ἀφορμῆς γυναικείας. Ὅταν ὅμως ἔμαθεν ὅτι ἡ ἐρωμένη του κατεδιώκετο ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, ἐφρόνηθη μήπως αἱ μετ' αὐτῆς σχέσεις ἐνοχοποιήσωσι τὸν Ὀλιβιέρον. Φύσει ὦν ὀξύθυμος ὠμίλησεν ἐξ ἀρχῆς μετὰ σφοδρότητος, τὴν ὁποίαν παρῶξυνεν ἔτι μάλλον ἡ ἡρεμία τοῦ δυστυχοῦς νέου, ὑβρίζων αὐτὸν σκληρῶς καὶ ἀκόμη σκληρότερα τὴν ἐρωμένην του, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε γυναικα τοῦ δρόμου.

Ὁ Ὀλιβιέρος, καίτοι προδοθεὶς καὶ σχεδὸν φονευθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐκείνης δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ τὰς κατ' αὐτῆς ὕβρεις. Εἰς τὴν πατρικὴν ἀσπλαγγίαν ἀντέταξε τελείαν λήθην τοῦ ὀφειλομένου εἰς πατέρα σεβασμοῦ. Ἡ ἀποτρόπαιος αὕτη σκιανὴ παρετάθη ἐπὶ δύο ὥρας καὶ ἀπέληξεν εἰς τὴν ἐξῆς φρικωδῆ κατηγορίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀκαταλόγιστος υἱὸς ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ μαινομένου πατρὸς:

— Ὑπῆρξες ὁ δῆμιος τῆς μητρός μου, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσες μὲ τὰς προαφορὰς σου.

— Ἀθλιε! ἐκράυασεν ὁ πατὴρ ἐγείρων τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἀφῆκε καὶ πάλιν νὰ πέσῃ ἀδρανῆ.

— Ἄν εἶπα ψεύματα ἄς μὲ τιμωρήσῃ ὁ Θεός, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ἀπόσυρε τοὺς ἀχρεῖους λόγους, τοὺς ὁποίους εἶπες.

— Καὶ σεῖς τὰς ὕβρεις κατὰ τῆς δυστυχοῦς Μαρίας, ἡ ὁποία εἶναι ὡς ἐτοιμοθάνατος.

— Αὐτὸ τὸ γυναικίον εἶναι ἀχρεῖον, θά σέ καταστρέψῃ.

— Καὶ ἡ μητέρα μου ἀπέθανεν ἐξ αἰτίας σὰς, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ῥίπτων ἀπαίσιον βλέμμα εἰς τὸν πατέρα του. Ἄν ἐψεύσθην ἄς μὲ καταρασθῆ, ἂν εἶπα ἀλήθειαν ἄς σὰς συγχωρήσῃ.

Ὁ πατὴρ ἦτο πελιδὸς ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως. Παρατηρήσας ἐπὶ τοῦ μαρμαῦρου τῆς ἐστίας μεταξὺ τῶν ἐνθυμημάτων τῆς Μαρίας φωτογραφικὴν αὐτῆς εἰκόνα, ἔλαβεν αὐτὴν κράζων:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἄθλιον πλάσμα διὰ τὸ ὁποῖον ὑβρίζεις τὸν πατέρα σου.

Καὶ ῥίψας τὴν εἰκόνα κατὰ γῆς τὴν κατεπάτησεν ἀνηλεῶς.

— Φθάνει πλέον, πατέρα, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ὑπεγειρόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν θύραν, ἀρίστατε με.

— Διατί νὰ μὴν τὴν ἔχω ζωντανὴν ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ἐκράυασεν ἐκείνος, ἐξακολουθῶν νὰ καταπατῆ τὴν φωτογραφίαν.

Ἄλλ' ὁ Ὀλιβιέρος εἶχεν ἤδη ὀρθωθῆ πρὸ αὐτοῦ μὲ βλέμμα σπινθηροβόλον:

— Πατέρα, εἶπε μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ τοῦ τριγμοῦ τῶν ὀδόντων, λαμβάνων πιστόλιον κρεμάμενον εἰς τὸν τοίχον, βλέπεις τὸ ὄπλον τοῦτο. Χθὲς ὅταν ἀπεφάσισα ν' ἀποθάνω δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, διότι δὲν ἤθελα νὰ γείνη σκανδαλον εἰς τὴν οἰκίαν σου. . .

— Ἐπειτα; ἠρώτησεν ἀταράχως ὁ πατὴρ ἐπιθέτων τὴν χεῖρα εἰς τὰ ἄλλα ἐνθυμήματα τῆς Μαρίας.

— Ἄν προσθέσετε μίαν ἀκόμη κακὴν λέξιν διὰ τὴν Μαρίαν, ἂν ἐγγίσετε τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδωκε, τότε θά τινάξω τὰ μυκάλιά μου ἐδῶ ἐμπροστά σας καὶ ὅσοι σὰς γνωρίζουν θά εἰποῦν: «ἐχρειάσθη εἰκοσιν ἔτη διὰ νὰ θανατώσῃ τὴν μητέρα, ἀλλὰ τὸν υἱὸν κατώρθωσε νὰ φονεύσῃ εἰς μίαν ὥραν».

Ὁ πατὴρ του τὸν ἐκύτταξεν ἀτενωῶς ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἔπειτα ἔρριψε κατὰ γῆς μικρὰν δέσμη ξηρῶν ἀνθέων, ἀλλὰ πρὶν θέσῃ ἐπ' αὐτῆς τὸν πόδα ἐστήριξεν ὁ Ὀλιβιέρος τὸ ὄπλον εἰς τὸν κρόταφόν του καὶ ἐπίεσε τὴν σκανδάλην. Ἀντὶ ὅμως ἐκπυρσοκροτήσεως ἀντήχησε μόνον ὁ ξηρὸς ἤχος τοῦ καταπεσόντος λυκοῦ.

— Ἀλοίμονον εἰς ἐμέ, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ἐπαυαπίπτων ἐπὶ τῆς κλίνης, ὁ θάνατος δὲν μὲ θέλει.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐπιθεωρῶν πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν τὸ δωμάτιον ὁ πατὴρ του εἶχε κενώσει διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τὸ ὄπλον ἐκεῖνο.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἦτο ἤδη μόνος, ἀλλὰ μετὰ πέντε λεπτὰ εἰσῆλθεν ἡ ὑπηρετρία κομίζουσα ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς του καὶ μικρὸν κύλινδρον πεντοφράγκων: «Λάβε ἑκατὸν φράγκα, ἔγραφεν οὗτος, καὶ αὔριον τὸ πρῶτ' νὰ μὴν ἦσαι ἐδῶ».

— Εἶπέ εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι φεύγω ἀμέσως καὶ πήγαινε νὰ μὲ φέρῃς μίαν ἀμαξίαν.

Ταῦτα εἰπὼν ἔσπευσε νὰ ῥίψῃ εἰς κιβώτιον ἐνδύματά τινα καὶ ἀσπρόρουχα, ὅλα του τὰ χειρόγραφα καὶ πρὸ πάντων τὰ σκορπισθέντα ὑπὸ τῆς ἀνεμοζάλης τῆς πατρικῆς ὀργῆς ἐνθυμήματα τῆς ἐρωμένης του. Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ὁ ἀμαξήλατος τὸν ὁποῖον ἐπροσκάλεσε ν' ἀναβῆ καὶ νὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ ὄχημα τὰ πράγματά του.

Καταβαίνων τὴν κλίμακα βραδύτατα, διότι εἶχαν ἐξαντλήσει τὰς δυνάμεις του αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις, ἀπήντησε τὸν πατέρα του.

— Καλὸν κατεωδιον, εἶπεν οὗτος, σ' ἐγκαταλείπω εἰς τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν ἐντροπήν σου.

— Καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω ὅτι μὲ ἀρίστατε ν' ἀναχωρήσω ζωντανὸς ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξῆλθεν ἡ μητέρα μου ἀποθαμμένη.

Ὁ Ὀλιβιέρος διέταξε τὸν ἀμαξήλατον νὰ τὸν

ΜΙΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΔΗΜΙΩΝ

Οί Σανδών (1683—1847).

ὀδηγήσῃ εἰς τοῦ Οὐρβάνου. Ἡ ὥρα ἦτο ἤδη ἐνδεκάτη καὶ ὁ ζωγράφος εὕρισκετο μόνος εἰς τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ.

— Τί ἀκολουθεῖ; ἀνέκραξε βλέπων τὸν Ὀλιβιέρον εἰσερχόμενον μετὰ τοῦ ἀμαξηλάτου φέροντος τὰ πράγματά του.

— Ὁ πατήρ μου μ' ἐδίωξεν, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλιβιέρος, ὅταν ἔμειναν μόνοι, καὶ ἔρχομαι νὰ σέ ζητήσω νὰ μὲ φιλοξενήσῃς καὶ πάλιν.

Ὁ Οὐρβάνος δὲν εἶχε πλέον τὸ ἄλλο γειτονικὸν οἶκημα, τὸ ὅποιον εἶχε παραχωρήσει εἰς τὸν Ὀλιβιέρον διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐρωμένην του, ἀναγκασθεὶς νὰ παραιτηθῇ αὐτοῦ καὶ νὰ πωλήσῃ τὰ σκεῦθ' πρὸς συντήρησιν τῆς Μαρίας ἐπὶ ὁκτώ ἡμέρας.

— Ἀλλὰ τότε ποῦ κοιμησάι; δὲν βλέπω ἐδῶ κλίνην; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ἡξεύρεις πῶς εἶμαι πτωχός, ἀπήντησεν ὁ Οὐρβάνος καὶ ὑψώσας παραπέτασμα εἰδείξεν ἀγροστρωμα κατὰ γῆς μὲ τεμάχιον μαλλίνου ὑφάσματος ἐπ' αὐτοῦ: Ἐδῶ πλαγιαζώ καὶ κατορθώνω νὰ κοιμηθῶ.

— Ἐχω σκεῦθ' εἰς τὸ σπίτι. Ἄν θέλῃς τὰ μεταφέρω ἐδῶ. Ἄν ὁ πατήρ μου ἀρνηθῇ νὰ τὰ δώσῃ, τότε ἡμπορῶ ν' ἀγοράσω τοῦλάχιστον μίαν κλίνην. Ἐχω ἕκαστὸν φράγμα.

— Τις ἡ χρεῖα ν' ἀγοράσῃς κλίνην, τὴν ὅποιαν θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ πωλήσωμεν μετὰ δέκα ἡμέρας εἰς τὴν μισὴν τιμὴν; Τὰ ἕκαστόν σου φράγμα δὲν εἶναι ἄσχημα, ἀλλ' οὔτε αἰώνια καὶ γλήγωρα θὰ λυώσουν, ἂν καὶ δὲν κάμῃς πολλὴν ζέστην ἐδῶ μέσῃ. Ἄν δὲν σέ ἀρέσουν τὰ ἄχυρα, ὑπάρχει ἀντικρὺ τὸ ἐπιπλωμένον δωμάτιον, ὅπου ἕκατοικοῦσεν ἡ Μαρία. Ἡ κλίνη εἶναι μαλακὴ. Ἄν θέλῃς ἡμπορεῖς νὰ κοιμηθῇς ἀπόψε ἐκεῖ. Ἐχω ἀκόμη τὸ κλειδί. Αὐριοὺν συμφωνεῖς μὲ τὸν οἰκοκύριον.

— Δεῖξέ με ποῦ εἶναι.

Ὁ Οὐρβάνος ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς μικρὸν δωμάτιον ἱκανῶς εὐπρεπές, τὸ ὅποιον δὲν εἶχεν εὐπρεπισθῆ τὸ πρῶτ', ἀλλ' ἔμεινε ἀκόμη ὡς ἦτο κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Μαρίας.

— Καλὴ νύκτα, εἶπεν ὁ Οὐρβάνος ἐξερχόμενος.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ὀλιβιέρου διευθύνθη πρὸς τὴν κλίνην καὶ τὰ ὄμο αὐτῆς προσκεφάλαια. Ἐπὶ τοῦ ἐνός τούτων διέκρινε γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, λησμονηθὲν βεβαίως ὑπὸ τῆς Μαρίας, καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου κόκκινον φέσι, τὸ ὅποιον εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζωγράφου. Ἡ θέα αὐτῶν τοῦ ἐπροξένησεν ἀνατριχίλασιν καὶ ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὰ περαπετάσματα τῆς κλίνης διὰ νὰ μὴ τὰ βλέπῃ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1789 ὁ ἰατρός Γιλлотέν, βουλευτὴς Πικρισίων, ἀνέγνωσεν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τῶν Γάλλων πρότασιν περὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς. Ἡ ἀποκεφάλισις ἔπρεπε νὰ ἦναι τὸ μέγιστον τῶν μαρτυρίων ἐφαρμοζόμενον εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀξίους θανάτου. Ἡ πρότασις δὲν ἐγένετο δεκτὴ. Τῇ 6 Δεκεμβρίου πάλιν ὁ ἰατρός, ὅστις ἄλλως τε ἦτο φιλόανθρωπος καὶ ἐπιστήμων ἀνὴρ, ἔφερε τὴν πρότασιν του εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπερρίφθη. Ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἐκ τῆς μηχανῆς αὐτοῦ μέλλουσαν νὰ προέλθῃ ὠφέλειαν, εἶπε τὰ ἐξῆς, μᾶλλον ἀθῶα ἢ κυνικά: «Διὰ τῆς μηχανῆς μου ἤθελα κάμῃ νὰ πηδῆσῃ ἡ κεφαλὴ σας—καὶ ἐστράφη πρὸς τοὺς συναδέλφους του!—ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ χωρὶς πόνον». Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις πάλιν τὸν περιεγέλασε. Τέλος τῇ 3 Μαΐου 1791 ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἐψήφισε: «οἱ καταδικασθέντες εἰς θάνατον θὰ ἀποκεφαλίζωνται» καὶ, ἐπειδὴ ἐγένετο δεκτὸν τὸ σύστημα τοῦ Γιλлотέν, τὸ μηχανήμα, τὸ ὅποιον ἐπὶ τινα χρόνον ἐλέγετο Λουιζέτ, ἀπὸ τοῦ ἰατροῦ Λουί, γραμματέως ἰσθίου τῆς ἀκαδημίας τῆς χειρουργίας, εἰς οὗ τὰ φῶτα εἶχον προστρέξῃ κατὰ τὰ πρῶτα αἰματηρὰ πειράματα, ὀριστικῶς πλέον ἐπεκλήθη Γιλλοτίνα. Τὰ ἀρχαῖα ἀπάνθρωπα συστήματα τῆς θανατικῆς ποινῆς ἀντικατεστάθησαν οὕτω διὰ συστήματος ταχυτέρου καὶ ἀσφαλεστέρου.

Τὸ πρῶτον θῦμα ἐκ πολιτικοῦ ἐγκλήματος—διότι ἕως τότε ἀπεκεφαλίζοντο μόνον οἱ κοινὸι κακοῦργοι—ὑπῆρξεν ὁ Λουδοβίκος Δαβιδ Collenot. Κατηγορηθεὶς ὅτι «ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς ληστῶν συνομοσάντων κατὰ τῶν καθεστώτων διὰ δαπάνης τῆς αὐτῆς», κατηγορία ἀβάσιμος, ὁ Κολλενὸ ἀπεκεφαλίσθη διὰ τῆς Γιλλοτίνας τῇ 22 Αὐγούστου 1792 ἐπὶ τῆς πλατείας Καρουσσέλ πρὸ τῆς πύλης τοῦ Τουλλιερί. Ὁ ἐφημεριδογράφος Durosouy, κατηγορηθεὶς διότι ἐδημοσίευσεν ἔλεγχον τῶν πιστῶν βασιλικῶν εἰς τὸν Λουδοβίκον ΙΒ' ἀπεκεφαλίσθη ἐπίσης ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ τῇ 25 Αὐγούστου· τῇ 21 Ἰανουαρίου 1793 ὡσαύτως ἐστήθη κατὰ πρῶτην φοράν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Δημοκρατίας ἡ αἰμοχαρὴς μηχανὴ ὅπως θανατώσῃ τὸν Λουδοβίκον Καπέτον, ὃν ὀλίγοι ψῆφοι πλειοψηφίας τὴν ἡγουμένην ἡμέραν ἤθελον ἀναγορεύσῃ ὡς βασιλέα τῆς Γαλλίας Κάρολον Α'. Καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνης πλατείας, ἧτις ἔπειτα ὠνομάσθη τῆς Ὁμοιοίας (ὁποία εἰρωνεία!) ἡ δημοτικὴ μανία ἐξέχυσε διὰ τῆς αὐτῆς λαϊμητόμου ποταμοῦ αἱμάτων τῶν ἐνδοξοτέρων θυμάτων τῆς ἐπαναστάσεως—τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττας, τῶν Γιρονδίνων, καὶ εἶτα κατὰ μικρὸν «ὡς ὁ Κρόνος, κατατρώγουσα ἡ Δημοκρατία τὰ ἴδια τέκνα» ἀπεκεφάλισεν ἐκεῖ τὸν Δαντῶν, τὸν Κάμιλλον Δεσμυλέν, τοὺς hebertistes, πάντας τέλος τοὺς ἀπαρέσκοντας εἰς τὸν ἀγρίον Μαξιμιλιανόν. Ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 93 τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῶν Πικρισίων ἀπεφάσισεν ἵνα ἡ Γιλ-